

2012. szeptember 16. vasárnap

Elérkezett a tovább indulásunk napja, mára már nem ígértek esőt, s a szelek is mérséklődtek. Az előrejelzés érdekes módon nagyjából pontatlan volt. Igaz nem esett, -s ez jól esett- de sem a szél iránya, sem annak ereje nem egyezett azzal amit jövendöltek, hiába ment el Zoli reggel korán letölteni a friss előrejelzést. Panaszra ezzel együtt nem volt okunk, mert bő szélben, a raumban érkező nagy hullámok között haladtunk. (A nagy itt óvatosabb becslések szerint is legalább 2,5 métert jelent.) A Coast Guard felé szabályosan bejelentkeztünk, s az első reffre kurtított vitorlák a vártnál is jobban vitték a hajót. Ismét szerencsénk volt. No, és nem csak az idővel, de majd rögtön elmondom miért. Érdekes lánc ez a történéseknek. Gróffin kis kikötőjébe tartottunk, ezt az autózós napunkon már megnéztük, mint Pilot könyv által téli tárolásra ajánlott marinát. A kis kikötő arra ugyan nem volt alkalmas, de kérdezősködésünk során legalább megkaptuk a Keflavikban székelő Harbour Master mobil telefonszámát. Ez még benne volt a telefonunkban. Miközben a jókora hullámokon szélesebesen haladtunk, Zoli még egyszer átnézte a Pilot könyv szentenciáit, ahol kifejezetten ajánlották, hogy a kikötőbe való behajózás előtt kérjünk engedélyt a Harbour Mastertől. Mily szerencse, hogy nekünk privátin megvolt a mobil száma, hát nem késlekedtünk a hívással. El is tanácsoltak bennünket szinte rögvést, mondván a vízmélység miatt a behajózás nem szerencsés, menjünk inkább a Reykjanesbaer-i (Keflavik) nagy kikötőbe. Megfogadtuk a tanácsot. Azaz, hogy csak meg akartuk fogadni. A kikötőt megközelítettük bő fél mérföldre, s mielőtt lehúztuk volna a vitorláinkat jött a szokásos motor indítás. Pontosabban a motor indítási kísérlet. A kísérlet azonban csak kísérlet maradt, mert a motor egy-egy jól látható rándulásnál bizony nem volt többre hajlandó. Néhány próbálkozásra volt csupán időnk, mert a szél és a hullámok közben jó sebességgel hajtottak bennünket a part felé. Nem vacakolhattunk sokáig, inkább katonás hátraarccal megfordultunk, s elkezdtünk immár negyedszelezni a szél, s a hullámok ellen. Rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy az a vitorlafelület, amely raumban oly nagyon kedvünkre volt, itt bizony sok lesz. Préseltük a szelet, fel-le hullámvasutatunk a hullámokon és dőltünk keményen. A kabin berendezése ismét kicsit átrendeződött, s bizony eltelt néhány izgalmas perc míg megbizonyosodtunk róla, hogy mégiscsak távolodunk a parttól. Ezt mondjuk itt a part közelségben könnyebb volt megállapítani, mintha távolabb kísérleteztünk volna vele. Úgy tűnt a helyzetünk stabilizálódott, vitorláztunk visszafelé. Ez szép és jó, no de hogyan tovább? Zoli nézegette egy kicsit a motort, ám az egyértelmű volt, hogy a tengely forgását valami –valahol- keményen megakasztja. Ennek a javítása itt kinn a hullámszásban esélytelen. Bár a kikötőben jártunk a múltkori autós napunkon, - ezért nem volt teljesen ismeretlen - de azt, hogy vitorlával menjünk be nem akartuk megkockáztatni. Talán jobb időjárási viszonyok között, de most semmiképp. Jobb megoldásnak látszott ismét felhívni a Harbour Mastert, és vontatást kérni. Vasárnap volt, kora délután. Az emberek ilyenkor szoktak a vasárnapi ebéd után hátradőlni egy karosszékben..... Mint korábban már említettem, nekünk szerencsénk volt, s kb. 15 perc múlva feltűnt a kikötő bejáratában a Pilot hajó. Közben mi kikészítettük a fendereket, meg a kötelet a vontatáshoz, és betekertük a fokot. Ez így leírva nem tűnik valami bonyolult dolognak, de a fedélzeten átsapó hullámok között Zolinak nem volt egyszerű dolga, Csenge pedig mindent megtett ugyan a kormánynál, de az oldalsó ablakokat így is folyamatosan mosta a víz. Kristóf gyorsan kapott egy mentőmellényt, -ez elég ritkán fordul elő, így ő is érezte a helyzet komolyságát- és leültették a szalonban, sőt még ki is kötöttük a biztonság kedvéért. A nagyvitorlát csak akkor rántottuk le amikor a vontató hajó odaért mellénk, akkor azonban gyorsan. A Pilot ügyesen manőverezett a nagy hullámszásban, majd átdobták a saját, nagy csörlődobra felcsévélte kötelük végét. Volt olyan pillanat, mikor tényleg csak centiméterek választották el a két hajót. Hátszélben, és érzéssel húzták a

vitórlásunkat, igaz a raumban érkező hullámok miatt így is jókorákat rántottak rajtunk. Miután beértünk a külső móló védelmébe mellénk állt a Pilot hajó és odatolt a partfalhoz. Az egész manőver gyakorlottságot és szakszerűséget sugallt. Köszönet érte! Látszott, hogy ők nem először csináltak ilyet, mi igen. (Persze nagy szükség volt Csenge ügyességére is, ő mászott ki elsőként a magas partfalra, ugyanis épp apály volt.)

Kikötés után a parton egy kicsit beszélgettünk velük, s abban maradtunk, hogy az anyagiakat majd holnap intézzük el az irodában. Ez így is történt.

A következő napok eseményei Zoli tollából:

A vontatás költsége egy kezdeti kicsit magas összegről, rövidesen méltányosra változott, s egy telefonhívásuk után nem soká a szerelő is megérkezett. Ő volt az első a sorban. Még ezen a délelőttön odaért egy második szerelő is, aki ugyan tovább jutott a hiba feltárásában, de néhány kísérlet után a javaslata az volt: egyszerűbb, ha veszünk egy új motort. Nem sokkal később már beszéltek is a képvisellel, és mondták az árat. Hogy őszinte legyek, alig akartam hinni a fülemnek, meg az események ilyen sodrásának. Hohóóó.... mondtam, azzal azért várjunk még egy kicsit. Eleinte azt sem értettem, mi okozta a bajt. Mint kiderült, a hiba oka az lehetett, hogy a nagy hullámban a kipufogó rendszerből visszafolyt a tengervíz a motorba, és belekerült az égéstérbe. A víz ugye összenyomhatatlan, persze hogy nem fordult át a motor. Ez állítólag meglehetősen gyakori errefelé a halászhajókon. Minden esetre a motorolajban meglepően sok volt a víz. A hangulatomat az sem javította amikor telefonon beszéltem a Vaszkó Bélával, aki velem ellentétben már ismerte ezt a jelenséget. „Látatlanban nehéz megítélni, de az ilyen motorokat általában valóban ki szokták dobni” - erősítette meg a Béla a konklúziót. Ezek után sok minden szóba került, többek között a motor

hazaszállítása is. Talán csak az vígasztalt, hogy az út végén voltunk. Ha már úgyis mozgásképtelenné váltunk, néztem helyet a hajónak egy környékbeli hajójavító műhely udvarán. Két nappal későbbre ígérte magát egy harmadik szerelő Reykjavíkból. Úgy tűnik, érdemes volt várni rá, vele megleltük a szerencsénket. Volt türelme és lelkesedése, így két nap múlva újra elindult a motor. Ezután már csak 3 olajcsere következett - ami remélhetőleg kioldotta az összes sót a motortérből - köztük 2-3 órányi próbajáratásokkal és egy próbaút, ismételt olajcserével. Ma úgy tűnik (bár ezt csak félve írom le...) a motorunk ismét működő képes. Hát nem megmondtam, hogy szerencsénk volt ?

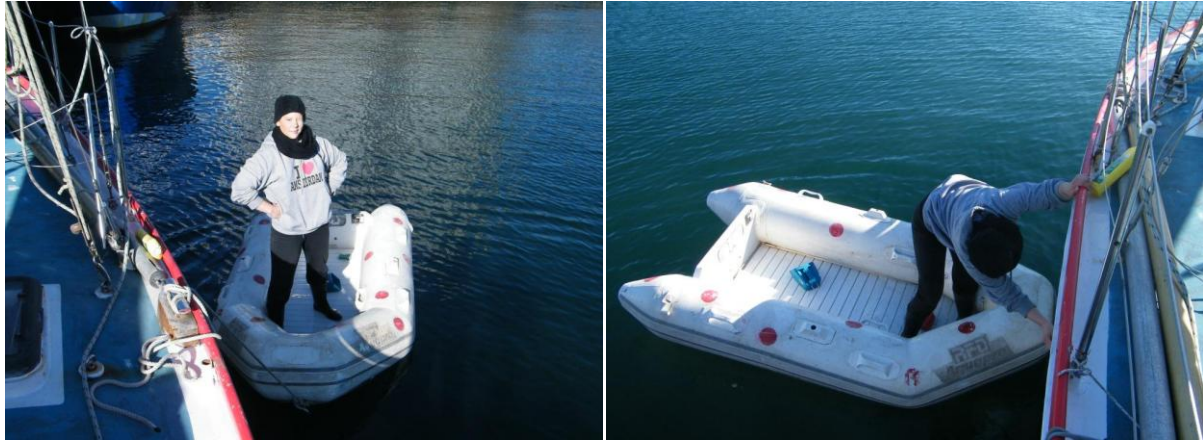
A kikötőben egyébként biztonságosan állunk, de némi figyelmet azért igényel a kötelek beállítása, ugyanis most több mint 4 méter a vízszint változása az apály és dagály között.

Persze azért néha elegendő csak kikukucskálni az ablakon. :)

A kényszerpihenő napjait igyekeztünk hasznosan tölteni, komolyabb ismeretséget kötöttünk a helyi könyvtárral és uszodával, sőt Csenge még a hajó oldalát is lemosta a dingiből. Az izlandi könyvtárak egyébként önmagukban is megérvénnek egy fejezetet, roppant színvonalas a gyerek részlegük, Kristóf ha tehetné minden nap ott játszana. Szerencsére a mosodát is megtaláltuk, így még a takaróink is tiszták lettek.

Miután a motorunk megjavult, a család legkissebb tagja belázasodott, két napra rá pedig követte a példáját Csenge is. Kristófnál éjszaka tetőzött kb. 40 fokkal, de hála Zolinak, aki szorgosan hozta a friss prizniceket, mire megijedtünk volna már kicsit csökkent a láz. Csengét az első intő jelre rögtön elküldtük az orvoshoz. Így ismerkedtünk meg az izlandi egészségügyi rendszerrel. Szerencsére az otthon kiváltott Európai Egészségbiztosítási Kártya itt is érvényes, ezért az ellátás ingyenes volt. Amit mi ebből a rendszerből láttunk, az csak egy parányi részlet, de kedvesek voltak és türelmesek. Mondjuk várakozni így is kellett egy bő órát, de az orvos rögtön vett Kristóf torkából kenetet, és egy gyorstesztel azon nyomban beazonosította a baktériumot. Sőt, mivel már olyan késő volt, hogy a gyógyszertár bezárt, még az aznapi antibiotikumadagot is odaadta. Ami különbség, hogy itt nincs külön felnőtt és gyerekorvos, az antibiotikum mellé pedig nem kézenfekvő a probiotikum, csak joghurtot javasolnak. Persze azért nem ettünk ám mindig joghurtot! Zoli elbeszélgetett néhányszor a mellettünk álló hajó tulajdonosával, akinek kagylótelepei vannak. Szó szót követett, s azt vettük észre, hogy Zoli kihajózik a halászhajóval. Sok érdekességet megtudott a kagylótenyésztésről, és meglelt a vacsoránk is.

